

OPINIONS

Nº 53 - Any 2014

Preguntes...

¿Ens hem preguntat alguna vegada com és que sóc aquí? ¿qui sóc? ¿què hi faig? ¿on aniré a parar després de la mort...?

*La pregunta ¿com és que sóc aquí? té respostes fisiològiques vàlides per qualsevol ser humà. **Sóc aquí** perquè, en una ejaculació de milions d'espermatozous només el més eixerit va aconseguir arribar a un dels dos tubs membranosos denominats trompes de Fal-lopi (situats a banda i banda de la part superior d'una cavitat que s'anomena úter o matriu), on l'esperava un òvul per formar un germen que, els set dies, va anar rodolant i s'implantà en aquesta cavitat per anar formant un nou ésser.*

O potser, perquè, sense haver-hi contacte humà, quan altres mètodes de reproducció assistida no van tenir èxit, es va recórrer a la tècnica denominada "in vitro", a través de la qual un òvul va estar fecundat per un espermatozou en un laboratori en un medi líquid i, una vegada format el que se'n diu un embrió, va ser transferit a l'úter d'una dona amb la intenció d'iniciar un embaràs.

*En ambdós casos, tant si la gestació arriba a termini com si no, **a les poques hores** de ser fecundat l'òvul **ja s'està formant un ésser humà.***

*Fins aquí la resposta a ¿com és que sóc aquí? però, ¿quina tenim a **¿Qui sóc?***

¿Sóc el producte de decisions, creences, consells i idees imbuïdes amb tenacitat per pares, mestres, capellans... que, durant la infantesa, l'adolescència i la joventut van inculcar amb insistència i van anar calant en el meu interior fins tenir una part significativa en la meua personalitat i en la manera de veure el món? O... en mi no van fer petjada i a l'hora de prendre decisions mai he tingut en compte ni l'educació rebuda, ni els consells, ni l'aprovació dels demés.

Una opinió personal

L'autosuficiència portada a aquest extrem, quasi sempre va acompanyada d'altres adjectius desqualificatius com: el narcisisme, la supèrbia i el despotisme... adjectius incompatibles amb el benestar dels qui són a prop.

Però, trobaríem una part important de persones que, la conducta i pors actuals són el resultat d'altres pors i "consells" que van anar infiltrant els seus antecessors, obnubilant la seva ment fins crear una dependència quasi malaltissa.

Una dependència que, pot ser una arma de doble via: per uns, pot haver estat còmoda perquè és la manera de seguir amb una monotonia o una tradició sense preocupacions de cap mena i, si alguna cosa no surt bé, s'eximeixen de qualsevol responsabilitat culpabilitzant a qui porta les brides de la seva vida.

Però, per altres, pot representar, arrossegar de per vida, una cadena formada per una gran quantitat d'anelles de les quals no se n'han pogut deslliurar per falta de valentia, o perquè no han volgut ferir a qui estaven lligats per sentiments d'estima, de respecte o d'obligacions.

¿Varen tenir en compte quins van "suggerir" com s'havia d'anar per la vida, si seguir els seus consells faria realment feliç a qui els rebia?

¿És bo inculcar o atapeir d'idees, valors, creences, adquirides per genealogia i transmetre-les amb prepotència o... amb subtileza?

El que avui es pot defensar a capa i espasa, demà pot no ser vàlid perquè ha quedat obsolet. Quantes creences i idees que ahir eren inqüestionables, basades en un dictamen fet per pares, germans, familiars, la societat o qualsevol religió, que ocasionaven rebuig i menyspreu, han acabat no solament sent acceptades amb tota normalitat, sinó que, en moltes ocasions, han arribat a formar part de la nostra manera de fer quotidianes.

El món evoluciona a passos agegantats i estem sotmesos a un munt d'influències externes que, de manera conscient o inconscient, no deixem de banda i, és de persones intel·ligents saber escoltar, dialogar, demanar opinió i buscar recolzament en un moment de dubte, d'angoixa o quan hem de prendre alguna decisió important perquè no voldríem equivocar-nos.

Però, la manera com hem de viure no hauria d'estar fonamentada en l'experiència o en les creences d'un altra. És vivint el dia a dia i a còpia de rebre patacades per haver comés errors, on aprendrem a discernir quina actuació ens pot portar pel camí que creiem més oportú i que més ens pot satisfer, encara que, aquest camí, per altres... no sembli el més correcte.

¿Ens equivoquem en les nostres decisions o en fets quotidians? Ben segur que sí, som humans, cometem errors i actuem de manera absurda en moltes ocasions, però, sempre serà millor reflexionar, sense arrogància, el perquè d'un comportament, d'un fracàs i mirar d'esmenar-lo o començar de nou, que amagar el cap sota l'ala esperant que siguin els demés que decideixin per nosaltres o que ens treguin les castanyes del foc.

No és fàcil trobar un equilibri. L'ideal fora, trobar el terme mig entre submissió i narcisisme.

En quant a la pregunta ¿Què hi faig aquí?, origina altres preguntes, ¿Passo per aquest món sense pena ni glòria emprant el "tant me fa"? ¿Visc solament per satisfer necessitats materials i estic absort en ser algú davant la societat perquè és l'únic que em produeix benestar o plaer?

Potser si deixéssim una mica el ritme vertiginós a que ens porta poder saciar coses materials i ens aturéssim a pensar que, a part d'aquestes necessitats hi ha alguna cosa més que anomenem "interior, ànima, esperit" on s'aglutinen desitjos, anhels, alegries i també penes, insatisfaccions... que, tot plegat, forma part del que som. Descobriríem, amb perplexitat que, hem dipositat els nostres referents i valors en coses que només ens porten a viure descoratjadament, no deixant temps ni espai per anar adquirint una maduresa personal que inclou una part emocional i una altra espiritual que també són importants per donar sentit a la vida.

Estem plens d'arguments que semblen raonables i que serveixen per seguir un camí, però, un camí que pot canviar en un "santiament". A manera negativa, quan rebem un toc d'atenció que ens produeix un sotrac intern: una mort sobtada, la diagnosi d'una malaltia irreversible, pròpia o d'un ser estimat, la separació física amb qui hi ha lligams de sang o d'estima, un desengany, un menyspreu... el perdre, per culpa de la mala gestió d'un altre, uns estalvis fets mica a mica pensant en un futur...

O, a l'inrevés, a manera positiva: la coneixença d'alguna persona amb una manera de pensar molt afí a la nostra, una mirada, una estreta de mans, una declaració amorosa... el premi d'una loteria...

En quant a la pregunta **¿On aniré a parar després de la mort?** Físicament, el cos, en la majoria de casos, anirà a parar a una cavitat on, dia darrera dia, els cucs se l'aniran menjant. O, altres, a un crematori que el convertiran en cendres.

Però, ¿què passarà amb allò que no és tangible i que ha estat el causant d'haver percebut tantes emocions positives o negatives? ¿s'esfumará...?

Cada religió, a la seva manera, promet un paradís segons el comportament que s'ha emprat durant la vida, però, des de que el món és món no s'ha trobat una resposta categòrica basada en fets concrets del que podem trobar quan passarem la ratlla. Ningú ha tornat de l'altra banda per dir-nos què hi ha.

La vida del ser humà no és indefinida és, un pur pas; només existim en un temps determinat i de manera casual. Si ho penséssim, gaudiríem i viuríem més plenament l'amor, el sexe, la lluita per conquerir un desig, una il·lusió, el descans després d'una jornada difícil, un bon àpat, un viatge... I, si tot això anés acompanyat d'un no fer mal a ningú, d'un viu i deixa viure... ben segur, el temps que som aquí, trepitjant la terra de manera real i, perquè no, a vegades de manera irreal amb somnis i esperances... la nostra vida fóra més plena interiorment i per tant més feliç que, en definitiva, és el principal mòbil i la gran meta de tot ésser humà.

Algú es podria preguntar: ¿Per què haig de ser conscient de qui sóc, del que hi faig aquí i on aniré a parar? ¿Que hi guanyo? Prefereixo seguir amb la ignorància del no saber, abans que perdre el temps i capficar-me en respondre preguntes que no resoldran res de la meua vida.

Potser tenen una mica de raó, no viuríem feliços si a tothora busquéssim un sentit a la vida. Però, com sempre dic, el pensar de tant en tant amb el que poden semblar fútiles, no fa mal a ningú i estimula a crear noves neurones.

Malgrat sóc a l'hivern de la meua vida, procuro mantenir-les en actiu i segueixo fent-me preguntes (a les quals no sempre trobo respostes), però, sense acalorament, amb serenitat i des d'un distanciament.

¿Qui sóc...? Després del llarg camí recorregut, encara no ho sé. Sóc... un pou de sorpreses. Dies que el meu esperit té ganes de lluitar per aconseguir realitzar anhels que encara em queden al tinter. Dies amb desànim i resignació perquè no he après a renunciar a allò que no pot ser. Dies que...

Les inquietuds són bones a qualsevol edat, ajuden a viure sobre tot si van acompanyades de tenir algú a qui estimar, de sentir-se correspost i de poder emprar una part del temps amb coses que ens agraden.

En el meu cas: procuro regir la meua vida en uns valors on predomina l'ètica personal i la que exigeix la convivència, sense deixar de banda el que en aquest moments omple la meua vida i em fa feliç: la família, l'escriptura, la lectura, la música i tenir alguna cosa perquè lluitar.

¿Què hi faig aquí...? No gaire cosa però, procuro que, el què faig, fer-ho el millor possible.

¿Que hi ha després de la mort...? He tingut vivències "especials" que em poden decantar a pensar que no tot s'acaba aquí, però, si després de la mort hi ha un més-enllà no em condiciona ni em preocupa... ja ho trobaré.

¡¡Quantes preguntes han quedat encara per poder fer...!!